

מרוכה פרק שביעי בבא קמא

עג.

עין משפט
נר מצוה

(א) ס"א דלוימז (ב) קדושין
גכ"מ כב: פסהדרין כו.
(ג) גזירות פז. מיר כ: ב"ב
קט: מכות ו. שבעות לב.
תמורה כה: (ד) ז"ל עמנו
הית. דבש תמורה ס"א
פטור, (ה) רש"ל מ"ו, (ו) דף
עב ע"ב ד"ה מכאן.

גליון הש"ס

גב' ביע"ל קג"ב. עין
מג"א סימן שמ ס"ק טו:

מוסף רש"י

משום פסידא
דלקוחות. שנקחו עדות
על פיו ותסת מניסן עד
תשרי ועדיין לא היה ידוע
שהוא פסול (פסהדרין כו.).
מא בינייהו. בין הני תרי
שעמא דרבא (שם). תרי
לחד ותרי לחד. תרי
כימות שהעידו צבת וז,
שנים אמרו לכל אחד עמנו
הייתם במקום פלוני, חידוש
ליכא, פסידא דלקוחות
איכא (שם). דפסלינהו.
לחי תרי, בגולגולתא.
שהעידו שגולגולת הס על
גולה שגולגולת בנים, חידוש
ליכא, דהא מילתא אחרינא
קמסידא, אבל פסידא
דלקוחות איכא (שם).
ביע"ל קג"ב. יאוש שלא
מדעת צללו מילתא (ב"מ
כא:). עד וזמס הכא, למי
העומד מאליו צ"ק
דעירובין (טו). קדושין
שלא נמסרו לביאה כהאש
מקדש (קדושין נא). גילו
דעת בניטין כהאש גט
(גיטין לה). מומר אוכל
נבלות להכשיר לקמן
(סנהדרין כו). סימני הלכות
הן שנמלקו בהם אבי ורבא
ובכל מקום הלכה כרבא
חזן מאלו (קדושין כב.).

פסידא דלקוחות. שחתמוהו על שטר מכירה בינתיים: מאי צינייהו.
צין הני תרתי לישנא דרבא: פרי לחד. עמנו הייתם (ס) ותרי אחריני
לחד דליכא חידושא: בגולגולתא. שלא הזימנוהו אלא העידו שנים על
אלו שהן גולגולת והכא ליכא למימר סמוך להני דהא מילתא אחרינא
היא: יע"ל קג"ב. סימני שמעות
הן הן אחד מהן עד וזמס: פסולין
הון ואין עדותן עדות: אמאי
משלמי. על הטביחה: כי הדרי מיתומי
אגניצה. כשחזרין וניזמין על הגניצה
איגלא מילתא כו': ה"ג והלכתא
שהעידו צבת אחס והוומו. ולא
גרסינן והחזמו צבת אחת דכיון
דהעידו צבת אחת ליכא למימר
צבעת עדות טביחה פסולין הון
ואפילו אי אמרין למפרע נפסל
דהא תוך כדי דיבור הוה והזמה
לא איכפת לן אי צבת אחת אי צוה
אחר זה וצלבד שזומו על הטביחה
תחילה: היו שנים מעידים אותו שגנב
והן. עזמס מעידים אותו שגנב:
צטלה כולה. ומשלמי כפל והוא פטור
דכיון דלא גנב לא טבח ואפילו חזרו
והזמו על הטביחה (ס) פטורין: הוומו
על הטביחה. ולא על הגניצה: צמה
דברים אמורים. דהוא משלם כפל
ולא צטל עדות גניצה צמתי עדות:
צבת אחס צוה אחר זה. שהעידו
היום על הגניצה ואמרו צאחד צבעת
גנב ולמחר על הטביחה ואמרו צמתי
צבעת טבח: וא"ר יוסי. דכי אמרי
לחו סקדי עמנו הייתם ציוס שני
חזמו אף על הגניצה צציוס ראשון
מהיכא תיתי היא: ומאי נינהו כו'
אבל צעודם אחס צבת אחס. שהעידו
על שתייהן זו בתוך כדי דיבור של זו
ואמרו צאחד צבעת גנב וצמתי צבעת
טבח והחזמו על שני צצבת ואע"ג
דלאחד צצבת לא איתומס מיהו איגלאי
מלתא דכי אסהוד פסולין הון דסנר
ר' יוסי למפרע הוא נפסל וצטלה
כל עדות אותה שעה שכולה עדות
אחת היא: כדי דיבור. לקמן [נ"ג] מפרש:
מכאן ולהבא. מיום שהחזמו ולא מיום
שהעידו: אגניצה דלא מיתומי לא
איתומס. ואע"ג דצהדדי אסהדיו ליה
הא לא אחתיל פסוליהו מההיא
שעתא דנימא אע"ג דלאחד צצבת
לא איתומס מיהו שעת עדותן שעת
פסלות היתה: איתומס לכו [נמן]
אגניצה. היא איתומס לאו הזמה
דוקא (ג) נקט) לשלם ממון אלא איפסלו
לכו אגניצה משום פסול עדות:
לאו

משום פסידא דלקוחות. י"מ דהא דחיישין לפסידא דלקוחות
היינו דוקא היכא דליכא עדי מסירה ידיעיה שהשטר
אמת ואין נראה דל"כ איכא צינייהו טובא היכא דאין עדים אלא
החמומים על השטר: דאסהדיו ביה תרי בחד ותרי

HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

משום פסידא דלקוחות מאי צינייהו (ס) דאסהדיו
ביה תרי לחד ותרי לחד אי נמי דפסלינהו
בגולגולתא להך לישנא דאמרת משום חידוש
ליכא להך לישנא דאמרת משום פסידא
דלקוחות איכא אמר רבי ירמיה מדפתי
עבד רב פפא עובדא כוותיה דרבא רב
אשי אמר הלכתא כוותיה דאביי (ו) והלכתא
כוותיה דאביי * ביע"ל קג"ב: תנן גנב על
פי שנים וטבח ומכר על פיהם ונמצאו
זומבין משלמין את הכל מאי לאו שהעידו
על הגניבה וחזרו והעידו על הטביחה והחזמו
על הגניבה וחזרו והחזמו על הטביחה ואי
סלקא דעתך למפרע הוא נפסל הני כיון
דאיתומסו להו אגניבה איגלאי מילתא למפרע
דכי אסהדו אטביחה פסולין הון אמאי
משלמין אטביחה אמרי הכא במאי עסקינן
בגון שהחזמו על הטביחה תחילה אמרי
סוף סוף כי הדרי מיתומי אגניבה איגלאי
מילתא דכי אסהדו אטביחה פסולין הון
אמאי משלמי אטביחה והלכתא שהעידו
בבת אחת והחזמו לימא כתנאי היו שנים
מעידין אותו שגנב והן מעידין אותו שטבח
והחזמו על הגניבה עדות שבטלה מקצתה
בטלה כולה החזמו על הטביחה הוא משלם
תשלומי כפל והן משלמין תשלומי שלשה
א"ר יוסי בד"א בשתי עדיות אבל בעדות
אחת עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה
מאי בשתי עדיות ומאי בעדות אחת אילימא
בשתי עדיות בשתי עדיות ממש בשתי
כתות בעדות אחת בבת אחת בזה אחר
זה וא"ר יוסי בעדות אחת בבת אחת בזה
אחר זה כי מסהדי אגניבה והדר מסהדי
אטביחה כי מתומי אטביחה * עדות שבטלה
מקצתה בטלה כולה ואיתומסו להו אגניבה
מהיכא תיתי הך אלא לאו בשתי עדיות
בעדות אחת כעין שתי עדיות ומאי נינהו
כת אחת בזה אחר זה אבל בעדות אחת
בבת אחת לא וסבריה דכולי עלמא (ג) תוך
כדי דיבור כדיבור דמי מאי לאו בהא קמפלגי
דרבנן סברי מכאן ולהבא הוא נפסל וכיון
דמהדיא שעתא קא מיתומי אטביחה דקא
מיתומי איתומס אגניבה דלא מיתומי לא
איתומס ר' יוסי סבר למפרע הוא נפסל

וביון דמיד כי אסהדיו הוא דמיפסלי כי איתומסו להו אטביחה איתומסו להו
נמי אגניבה דהא תוך כדי דיבור כדיבור דמי אמרי אי תוך כדי
דיבור כדיבור דמי דכולי עלמא למפרע הוא נפסל אלא הכא בתוך
כדי דיבור כדיבור דמי קא מיפלגי רבנן סברי תוך כדי דיבור
לאו

היה וצלבד שהחזמו על הטביחה תחילה וקשה לר"י דמה מרוח צקונט' צצומת טביחה תחילה דאי
הון מוכתשים על הטביחה ואין אליציה דלצי משניין דס"ל לקמן דהכחשה לאו תחילה הומה היא א"כ גם כשהחזמו על הטביחה תחילה
הון מוכתשים על הגניבה מאחר שהעידו צבת אחת ותוך כדי דיבור כדיבור דמי כדלמך צקונט' לרצי יוסי דכי העידו צבת אחת והחזמו
על הטביחה צטלה כל העדות משום דתוך כדי דיבור כדיבור דמי ואם צאנו לישצ מירון זה לצצרת אצי דלקמן דסנר הכחשה לאו
תחילת הומה היא צריך לגרוס והחזמו צבת אחת אצל אין לחוש שאין הגמרא חושש עמה לישצ דצרי אצי אלא צמה שאמר למפרע
הוא נפסל והולך ומתוך לפי שיעת המקשה הסובר דהכחשה תחילה הומה היא כדפרישית לעיל וכן לקמן כי משני ממני' לצאצי אהא
דלמך הכחשה לאו תחילת הומה היא ומוקי לה כשהחזמו תחילה על הטביחה אין חושש למרך למאי דלמך אצי למפרע הוא נפסל
כי לפי זה היה צריך להעמידה בגון שהעידו צבת אחת אלא דדך הגמרא הוא שאין חושש למרך אלא הקושיא שמקשה לו:
הי

פפא א מיי פ"ב מהל'
עדות הלכה:
צ ב מיי פ"ח מלכות
אכל ה' ח ו"ש ופ"ב
מלכות שבעות ה' יח
ועין בשהנות וצ"מ ופ"ח
מהל' עדות ה' ג ועין
בשהנות וצ"מ ופ"ח מהל'
תלות ה' ו ופ"ב מהל'
תמורה ה' ד סנר עין ו
ק ולחין רמא טו"ש י"ד
ס' רלד סניף לא לב ג
וס' שם סניף כד כה
טו"ש פ"ח ס' כט סניף
א וס' רמא סניף ז:

רבינו הגנאל

והליכא כותיה דאבי
ביע"ל קג"ב. והן, ייאוש
שלא מדעת, עד וזמס זו
ההלכה, לחי העומד
מאליהו קדושין שאין
מסורין לביאה, גידול בר
ערילא, משומד אוכל
בבילה, אקשין על אבי,
תנן גנב על פי שנים וטבח
ומכר על פיהן ונמצאו
זומבין משלמין את הכל,
בגון שכאובאחד בניסן אלו
העידים והעידו בבית דין כי
ראובן מהיום כך וכך גנב
שורו של פלוני וחזרו ובאו
הן הן והעידו אחריכן ראוי
שטבחו או מכרו נמצאו
זומבין משלמין כפל ד' וד.
ואקשין אהא דאמרין בגון
שהחזמו בטביחה תחלה,
בגון שהביאו תשנן בגניבה
עדים כפי' בניסן והזומס
ואמרו להם אותו היום
שהעידו בטביחה עמנו
הייתם (והזומס ואמרו להן
אות היום שהעידתם
בטביחה עמנו הייתם)
ואחרי כן החזמו בגניבה,
הלל לטעמ' דאבי דסבר
למפרע נפסלין עידי
הגניבה מאחד בניסן
שהעידו בבית דין הלא
מהיום והלאה נפסלו בכל
ערות, שנמצאת בעת
ההעידו על הטביחה כבר
פסול היה ולא היה מתחייב
הגנב על פיהן כלום,
והתורה אמרה ועשיתם לו
כאשר זמם לעשות לאחיו,
ואלו אין להם מעשה.
ופרק' והילכ' שהעידו
בבת אחת, בגון שהעידו
בבית דין באחד בניסן כי
באחד ביום פלוני גנב וטבח
ומכר, והחזמו משלמין את
הכל, וזה הפירוק ראה
ליפדוש למפרע הוא נפסל
כי אינה משעה שמעידין על
משעה אלא משעה
שנחקיימה עדותן בבית
דין. לימא כתנאי היו שנים
מעידין אותו שגנב והן
מעידין אותו שטבח החזמו
על הגניבה עדות שבטלה
מקצתה בטלה כולה, החזמו
על הטביחה כול'. ותריצי'
דב' ר' יוסי הוא דאמ' במה
דברים אמורים בשתי
עדיות, בעדות אחת כעין
שתי עדיות, מאי נינהו כת
וחזרו והעידו על הגניבה
ואחרי כן חזרו והעידו על
הטביחה. אבל כת אחת
העידה בגניבה ובטביחה
בבת אחת זו היא עדות
אחת. ועליה חלקו, רבנן
סברי מיכן ולהבא הן
נפסלין, ואף על גב דאמרין
תוך כדי דיבור כדיבור
דאמי לא מיפסלי זומן
שהעידו אלא מעת החזמה
ורבא, ובטביחה שהחזמו
משלמין ובגובה שלא
החזמו עדותן כשהיה ור'

יוסי סבר למפרע הוא נפסל משעה שהעידו בבית דין, ותוך כדי דיבור דאמי ועדות שבטלה מקצתה בטלה כולה. ודחין להדין תירוצא ואמרין לא, כולי עלמא למפרע הוא נפסל ובתוך כדי דיבור פליגי, רבנן סברי תוך כדי דיבור